

Hắn nói xong liền rời đi, chỉ còn lại cô nằm bất lực với đôi chân đau nhức.

Chân bây giờ không đi được nữa rồi, niềm hi vọng rời khỏi căn nhà này, rời khỏi Lục Tư đã biến mất!

Từ khi nào cô lại có cảm giác mình hoàn toàn bị hắn khống chế, điều khiển, giam cầm như một con rối vậy...

Quỳnh Lam gượng người ngồi dậy thần thờ nhìn xuống chân, đột nhiên phần đầu truyền đến cơn đau dữ dội nhất thời lấn át cơn đau ở chân.

Không phải... Đau quá, sao đầu lại đau thế này...

Giống như vừa nhìn được một cảnh tượng quen thuộc nhưng mãi vẫn không nhớ ra được.

Những ngày về sau, việc cá nhân như tắm rửa, thay quần áo, đi vệ sinh,... đều có người giúp đỡ, dần rồi bản thân cảm thấy thật vô dụng!

Ngồi trên xe lăn được đẩy ra ngoài vườn, ngắm nhìn những loài hoa khác nhau, những màu sắc khác nhau mà đầu óc thông thả hơn một chút.

Thật muốn đi đến chạm vào cánh hoa mềm mỏng đó, cảm nhận sức sống của sinh vật chính tay cô trồng. Chỉ tiếc rằng cô không thể đi được nữa, không thể chân trần đi dạo trên thảm cỏ xanh ấy nữa!

“Dù Quỳnh Lam, tâm trạng em có vẻ tốt hơn tôi nghĩ.”

Lục Tư từ đằng sau đi tới, chất giọng chứa khá nhiều phần châm biếm.

Hắn dứt hai tay vào túi quần cũng thử đảo mắt nhìn quanh một lượt. Phong cảnh đúng là rất hữu tình hữu ý đấy, nhưng tiếc rằng hắn không phải người thích nhìn ngắm những thứ vô vị này.

Quỳnh Lam im lặng, hít sâu một hơi. Mùi thơm của hoa, mùi thơm của cỏ khiến cô khá thoải mái mà phớt lờ đi lời hắn nói.

Giá như có thể chìm trong thế giới đầy sắc màu này thì tốt biết mấy, không cần là hoa, chỉ cần là ngọn cỏ cũng được. Ít ra nó còn có ý chí kiên cường rất mạnh mẽ.

Lục Tư chậm rãi đi đến bế bổng cô lên rồi vác đi như một món hàng. Nhất thời chưa kịp ý thức được hắn định làm gì, Quỳnh Lam chỉ có thể dấm mạnh vào lưng hắn ra sức cọ nguậy.

“Anh làm gì vậy, thả thôi xuống...”

Nhưng hắn nào có màng để tâm đến lời nói ấy chứ, hơn thế còn trực tiếp đưa cô vào xe rồi lái đi.

Quỳnh Lam phải mất vài phút mới có thể ngồi vững trên ghế. Nguy hiểm như vậy, hắn không đợi cô thắt dây an toàn mà đã lái đi rồi.

Điểm dừng là bệnh viện, hắn bế cô đi thẳng vào phòng phòng phẫu thuật. Không biết là vô ý hay cố ý mà bác sĩ lẩn y tá đã tập trung đầy đủ.

“Thay giác mạc, thay máu, thay tim.

Em có quyền lựa chọn, một là tiến hành hết trong một lần, hai là mỗi ngày thay một thứ.”

“Anh nói cái gì?”

Trong phút chốc cô đơ cả người ra, đảo mắt nhìn sang các vị bác sĩ lẫn y tá sắc mặt ai nấy cũng đều vô cùng căng thẳng.

Quỳnh Lam cũng căng thẳng không kém...

Tại sao lại phải thay những thứ đó, mọi thứ vẫn còn rất tốt cơ mà?

Nhìn ánh mắt hấn càn khiến cô thêm hoảng hốt, cô quên mất chân không thể đi lại được nữa mà vô ý chạm mạnh xuống sàn khiến cả người ngã xuống.

Cô phải rời khỏi đây, cho dù có bò có lết đi chẳng nữa. Cô không muốn...

Lục Tư bước lên hai bước chặn lại đằng trước, song khom người ôm cô lên.

“Đừng mà Lục Tư, cầu xin anh, tôi không muốn...”

Đánh vào huyệt đằng sau cổ cô, vài giây sau cô gái nhỏ đã ngất vào trong lòng hấn.

Đặt Quỳnh Lam nằm yên ổn trên giường bệnh rồi hấn quay sang bác sĩ, “Được rồi, tiến hành đi.”

“Cậu Lục, thể trạng Dự tiểu thư không giống người bình thường. Nếu thay một lúc cả ba e rằng cô ấy chịu không nổi.”

Im lặng một lúc hấn mới nói tiếp, “Vậy cái nào an toàn nhất thì làm trước.”

Nói xong hấn liền rời đi khỏi, bác sĩ thảo luận một chút rồi đưa ra quyết định thay tim trước.

Cuộc phẫu thuật tiến hành thuận lợi, hơn nửa ngày mới kết thúc.

Quỳnh Lam được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt nhưng vẫn trong trạng thái hôn mê, hết tác dụng của thuốc sẽ tỉnh.

Vì đợi hồi phục thêm một chút rồi mới tiếp tục ca tiếp theo, Lục Tư đã làm thủ tục xuất viện ngay sau khi cô tỉnh. Mời một vài bác sĩ tư về nhà như vậy đỡ bất tiện hơn.

Cô cả ngày chỉ ngồi trên chiếc xe lăn đẩy lên đẩy xuống, không nói chuyện với bất cứ ai, ngay cả hấn cũng không.

“Dự Quỳnh Lam, tối nay muốn ăn gì, tôi đưa em đi ăn.”

Vài giây tiếp theo không hề có bất kỳ hồi đáp hay hành động nào từ phía người kia, hấn cũng biểu hiện gì, chỉ phát ra tiếng thở dài đầy ẩn ý.

Lục Tư tiến đến trước mặt cô, khẽ đưa tay nâng chiếc cằm nhỏ lên buộc phải nhìn chính diện mình. “Em nói xem, tôi vẫn chưa động chạm gì đến đôi môi em cả. Không nói được sao?”

Ngừng một chút hấn mới nói tiếp, “Có cần tôi giúp không?”

Gương mặt góc cạnh ấy đang sát dần, hơi thở nam tính lẫn mùi thơm trên tóc hấn xộc ngay vào mũi làm cô phần nào đó tỉnh táo hơn chút.

Hấn đây là đang...

Quỳnh Lam giật thót mình vô thức đưa tay tát vào một bên má hấn, bản thân bất giác cảm thấy sợ hãi.

Lục Tư không những không tức giận, ngược lại khoé môi còn tạo ra một đường cong.

Dụ Quỳnh Lam vẫn hoàn Dụ Quỳnh Lam.

Ước gì hắn tức giận, hoặc phát điên lên cũng được... Như này thật dễ dọa người!

“Rốt cuộc anh muốn gì?”

Hắn xoay lại hướng về phía tai cô nói nhỏ, “Thứ tôi muốn? Tôi muốn em phục tùng tôi vô điều kiện, hi vọng em hợp tác.”

Quỳnh Lam quay mặt sang hướng khác né tránh ánh nhìn của hắn.

Phục tùng vô điều kiện? Không bao giờ!